

ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΠΥΡΟ ΤΟΥΛΙΑΤΟ

Με βαθιά συγκίνηση κι οδύνη αποχαιρετάμε σήμερα τον αγαπητό μας Σπύρο, ακαταπρόσβλητο συνάδελφο και αφοσιωμένο συνεργάτη της Πανελληνίας Ένωσης Φιλολόγων.

Ο Σπύρος Τουλιάτος αφιέρωσε ένα μεγάλο μέρος της πλούσιας επιστημονικής και παιδαγωγικής του δραστηριότητας στην ΠΕΦ . Από το 1986 και για περισσότερα από 25 χρόνια [1986-1992 και 1998-2017] υπήρξε μέλος του Δ.Σ, της Πανελληνίας Ένωσης Φιλολόγων, ενώ επί 17 συνεχή έτη διετέλεσε οργανωτικός γραμματέας της, υπηρετώντας πάντα με αταλάντευτη σταθερότητα τις αρχές του.

Στις πρόσφατες εκλογές για την ανάδειξη νέου διοικητικού συμβουλίου της ΠΕΦ, που πραγματοποιήθηκαν τον Δεκέμβριο του 2016, ο Σπύρος ήρθε πρώτος σε σταυρούς προτίμησης, γεγονός που αποτέλεσε ηθική δικαίωση για τον ίδιο και ένδειξη της ευρείας απήχησης του έργου και της προσφοράς του.

Χαρακτηριστικό δείγμα του εργώδους και ανήσυχου ερευνητικού του πνεύματος υπήρξε η δημοσίευση πάνω από 100 άρθρων με θέμα κατά κύριο λόγο τους δύο πόλους των επιστημονικών ενδιαφερόντων του, τη Φιλοσοφία και την Ιστορία, φιλοξενημένων σε πρακτικά επιστημονικών συνεδρίων, σε συλλογικούς τόμους και σε φιλολογικά περιοδικά όπως: *Φιλολογική, Θέματα Παιδείας, Επιστημονική Σκέψη, Εκπαιδευτικά, Νέα Παιδεία*, κ.ά. Το 2013 εκδόθηκε το βιβλίο του *Θεωρία και διδασκαλία της Ιστορίας*. Πρόσφατα είχε τη χαρά να δει τυπωμένο το βιβλίο *Μεθοδολογία και ερμηνεία της Ιστορίας* που συνέγραψε από κοινού, με το Χαράλαμπο Μπαμπούνη).

Ο Σπύρος ήταν διά βίου ένας αγωνιστής στον στίβο της αντιπαράθεσης των ιδεών. Ακόμη και εκείνοι που διαφωνούσαν μαζί του αναγνώριζαν στο πρόσωπό του τον

μαχητικό υπερασπιστή των φιλοσοφικών ιδεών του διαλεκτικού υλισμού και τον επίμονο αρνητή της αποδομητικής αντίληψης στη θεώρηση της ιστορίας· κυρίως όμως έβλεπαν τον έντιμο δάσκαλο, τον αφοσιωμένο στο όραμα μιας παιδείας που αφυπνίζει τις συνειδήσεις και που υπηρετεί τις ακατάλυτες αξίες της κοινωνικής ισότητας και της δικαιοσύνης.

Για το αγωνιστικό ήθος του Σπύρου Τουλιάτου μαρτυρούν οι ποικίλοι εκπαιδευτικοί και συνδικαλιστικοί χώροι στους οποίους ανέπτυξε φιλολογικές και παιδαγωγικές δραστηριότητες, το τεκμηριώνει όμως περίτρανα κυρίως η ΠΕΦ που υπήρξε για τον Σπύρο το σπίτι που στέγασε τις προτάσεις, τους προβληματισμούς και την αγωνία του για το πολύπαθο μάθημα της Ιστορίας, για την υποβάθμιση του συνόλου των φιλολογικών μαθημάτων και βεβαίως τη σθεναρή του αντίσταση απέναντί στην εισβολή ενός κίβδηλου εκσυγχρονισμού που σαρώνει ό,τι απόμεινε από τις αρχές της ανθρωπιστικής παιδείας.

Σ' αυτό το σπίτι, ο Αστέριος Τουλιάτος, άξιος γιος του Σπύρου, νέος φιλόλογος με ερευνητικές ανησυχίες, καλείται να προσέρχεται σίγουρος πάντα πως θα βρει φιλόξενη στέγη για τα επιστημονικά του ενδιαφέροντα, ενώ θα τον περιβάλλει αδιόρατα μια ατμόσφαιρα πατρικής στοργής και αγάπης.

Η Στέλλα Βατούγιου, λαμπρή φιλόλογος, στοργική και αγαπημένη σύντροφος του Σπύρου Τουλιάτου, ως γλυκιά παραμυθία στον πολύπικρο πόνο της -μαζί με τη μεγάλη αγάπη του Σπύρου- θα βρίσκει πάντα στον χώρο της ΠΕΦ την ηθική συμπαράσταση μιας πνευματικής οικογένειας που σήμερα πενθεί για την απώλεια ενός εκλεκτού μέλους της.

Φίλε Σπύρο

Κοινός των ανθρώπων αντίπαλος είναι ο πραγματικός θάνατος, αυτός που όλα τα καλύπτει με το μαύρο έρεβος της

λήθης και είναι ο αιώνιος εχθρός της Ιστορίας την οποία τόσο πολύ αγάπησες.

Καθώς λοιπόν ξεκινάς για τον πλου του Αχέροντα, γνώριζε πως ομόθυμα σε συνοδεύει μια υπόσχεση μνήμης από όλους όσοι βρίσκονται γύρω σου και θρηνούν για το αδόκητο τέλος σου.

Θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς, έγραψε ο ποιητής Καλλίμαχος.

Αιωνία σου η μνήμη,
αγαπητέ μας φίλε και συνεργάτη.

Τασούλα Καραγεωργίου
Πρόεδρος της ΠΕΦ

(επικήδειος που εκφωνήθηκε
στις 17 Οκτωβρίου 2017)